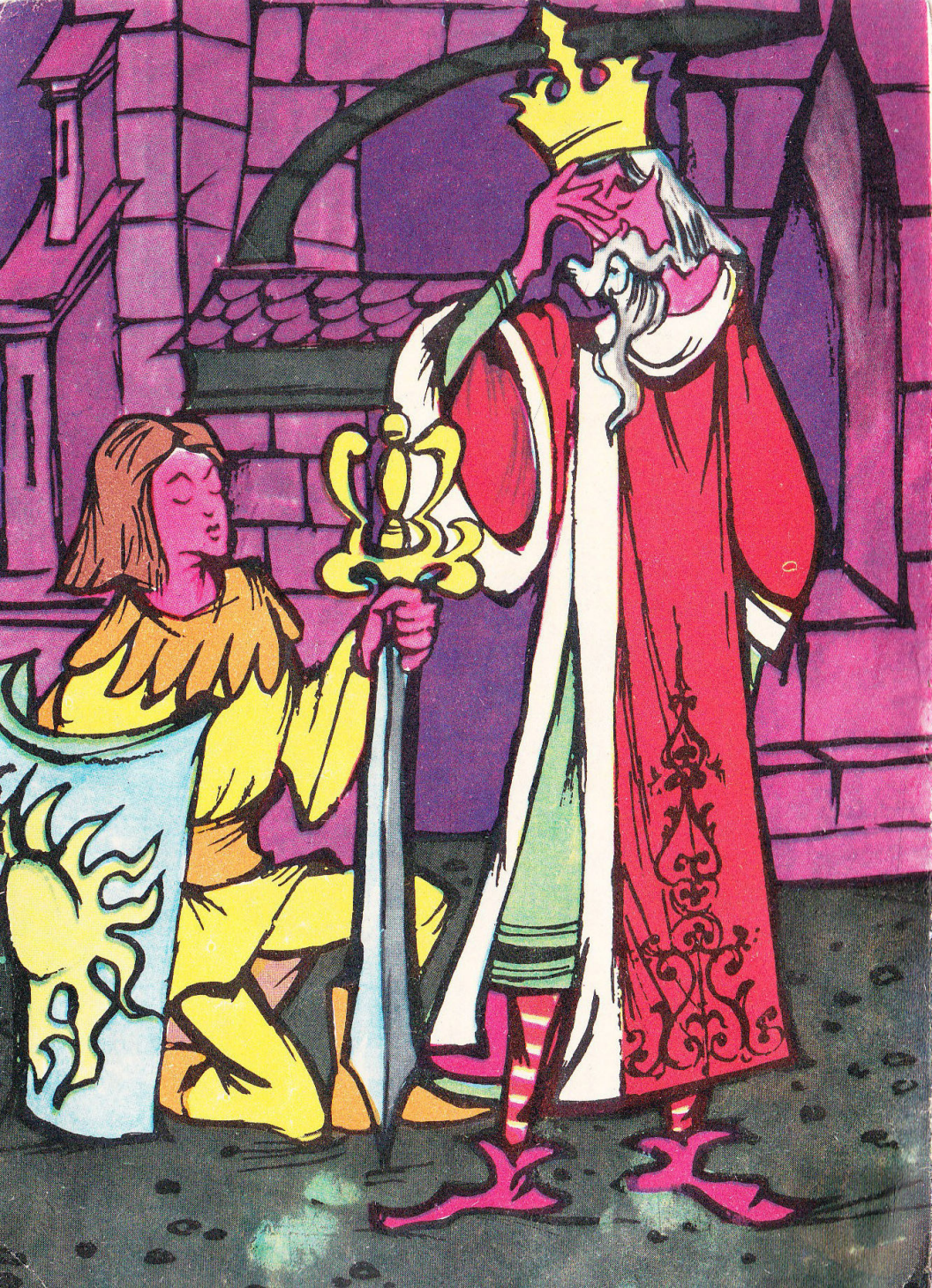

GREUCEANUL DE AUR

PETRE ÎSPIRESCU

<http://cartilecopilarieimele.blogspot.com>

PETRE ISPIRESCU

Greuceanul de Aur

Repovestire : Al. Mitru

Zmeii furaseră, într-o vreme, soarele și luna de pe cer. Pămîntul zăcea cufundat în cel mai adînc întuneric atît ziua cît și noaptea.

De aceea, împăratul Roșu făgădui să-i dea jumătate din împărăție și pe fiica lui de soție aceluia care va izbuti, prin vrednicia lui, să readucă lumina pe lume.

Mulți voinici își încercară puterile fără să izbutească, plătindu-și neputința cu viața. Pînă cînd înaintea împăratului Roșu se înfățișă un viteaz, Greuceanu, cel numit, pentru faptele lui de mare faimă, și Greuceanul de Aur.

Acesta făcu primul drum la Faurul pămîntului. Se sfătui îndelung cu el. Și Faurul pămîntului croi din fier un chip aidoma aceluia al lui Greuceanu.

Pe urmă, căută și află unde era locuința zmeilor. Acasă nu erau decît zmeoaicele. După îndemnul și cu meșteșugul ce-l deprinsese de la Faurul pămîntului, se prefăcu într-o muscă. Se ascunse într-o crăpătură a grinzii. Și află că zmeii se întorceau acasă de la vînat, din Codrul

Verde, unul spre seară, altul la miezul nopții și cel din urmă în zori. Drumul trecea peste un pod.

Aici îi așteptă Greuceanu pe cei trei zmei : fratele cel mic, cel mare și pe tatăl lor, tartorul cel bătrîn. Și se luă cu ei la trîntă.

Asemenea lupte cum au fost acelea se povestește că nici nu s-au mai văzut. Pămîntul se cutremura de lovituri.

Un corb zbura prin văzduh. Și corbul îi aduse un cioc cu apă dulce lui Greuceanu, în schimbul celor trei leșuri ale zmeilor.

Greuceanu, înprospătat, birui. Zmeii mărturisiră unde au ascuns soarele și luna.

Și iarăși pămîntul fu scaldat în lumină de aur ziua și în pulbere argintie noaptea.

Zmeoaicele încercară, la rîndul lor, să-l ispitească pe Greuceanu cu pere de aur și flori înmiresmate, cu gîndul să-l tîrască în moarte. Îl urmăriră să-l nimicească. Dar el se ascunse în lăcașul Faurului pămîntului.

Cînd tartorița, zmeoaica bătrînă, încercă să-l soarbă pe Greuceanu, Faurul pămîntului îi puse în față doar chipul de fier încins în foc al viteazului. Zmeoaica îl sorbi și trupul ei se prefăcu într-un munte de fier.

Zmeii și zmeoaicele pieriseră, dar un Necurat șchiop fură paloșul cel fără asemuire al Greuceanului de Aur. Plănuise să i-l vîndă

unui sfetnic al împăratului Roșu. Acesta să se cunune cu fiica împăratului. Iar copilul ce s-ar fi născut să-l primească el, Necuratul șchiop.

Putea să rămână o asemenea faptă nepe-depsită ?

Nu. Necuratul șchiop — deși se prefăcuse, ca să scape, în stană de piatră — fu zdrobit de buzduganul de oțel al Greuceanului. Sfetnicul cel înșelător fu izgonit cu rușine.

Și nunta Greuceanului cu fiica împăratului Roșu începu.

Trei săptămîni a ținut numai în cîntece și veselie, rămînînd de pomină pînă azi.

